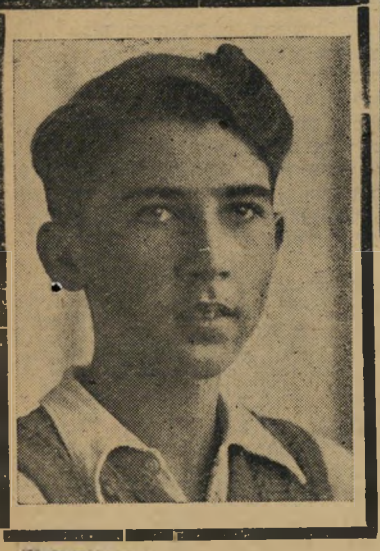
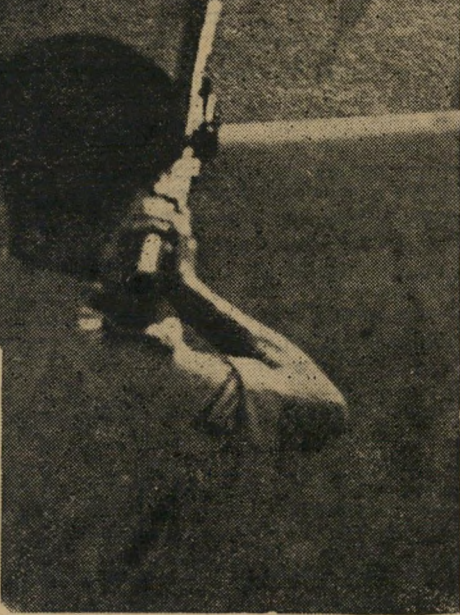

כדי למנוע ביאתה של תגבורת משטרה וצבא מצד שרונה ופתח-תקוה נקבע כי שתי כיתות תעצורנה את התנועה, אחת ליד קול-נוצ רמה, השנייה ליד הכניסה לבני-ברק. פעולת הסחה תעשה בתל-אביב, בתחנת הר-בת, מקום בו תנסה קבוצה קטנה של לוח

דב גרונר, דב צורף ברגע האחרון. למת-קיפית, קבל על עצמו תפקיד אחראי ביותר; לעמוד בראש חולית הסבלים המוציאים את הנשק מן המחסן. הוא שמש מופת, בעבודתו המהירה והמאומצת, לחבריו. בעת הנסיגה המהירה לא השגיח איש בהעדרו ורק כאשר זזה המכונית ממקומה נשמעו קריאות "דב איננו!" אולם לא היתה אפשרות לשוב לחפשו מבלי לסכן את כל האנשים. הוא נפל בידי הבריטים, נידון למוות, לאחר שסרב להגן על עצמו במשפט, נתלה בעכו.

חורי המקלע שלועו כחנה אל מול תחנת המשטרה. שתי כתות החסימה היו במקומן תיהן. החולייה שעמדה לבצע את פעולת החבלה בתחנת הרכבת בתל-אביב קרבה אל מטרתה. "הערבים" וה"בריטים" היו בדרכם מפתח תקוה לרמת גן.
או ארעה התקלה הראשונה.
"האלו... משטרת רמת-גן? מצאנו גווייה ליד תל-ליטווינסקי. נא לבוא מיד."
זאת היתה ההודעה שתוכנה מראש, במטרה למשוך למקום חוליה גדולה ככל האפשר של שוטרים ממשטרת רמת-גן. התורני בתחנה אמנם התייחס במלוא הרצינות להודעה, אבל החליט כי מקום המצאה של ה"גווייה" היה בתחום שיפוטה של משטרת פתח תקוה. טלפן לחברו בעיר הסמוכה. העביר אליו את הידיעה. הפתח תקוה, מצידו, החליט כי "הגווייה" מוטלת דחוק באזור רמת גן. ויכוח זה נספק באמצע עם הכנסת לתחנת רמת-גן של שני "בריטים" — אנשי אצ"ל המחופשים שהגיעו למקום.
"אבי גזונט", התקלה השנייה ארעה כאשר, בעת פעולת ההסחה בתחנת הרכבת בתל-אביב, התפוצצו בקבוקי המולוטוב ה"פרימיטיביים" בידי של אחד התוקפים. הוא נהרג במקום, כמה מחבריו נפצעו, אך נמלטו והפעולה לא יצאה לפועל.
בתוך תחנת משטרת רמת גן הלך הכל למישרין. "הסמל" וה"קורפורל" הודיעו ל"תורנים" על מציאותם של האסירים הערבים, ואף על פי שהתורני לא התייחס אל העניין בחוסר חשדנות, הרשה להכניסם לתחנה "עד שיברר את העניין בטלפון". הוא לא הספיק לעשות זאת. שני אקדחים ומספר תחמקלעים שנשלפו למשמע הסיסמה "אבי גזונט" שיצאה מפי גרמל שוטרים ש"רימו את ידיהם בבהלה" תוך שניות ספורות היו כלואים בתא האסירים (בציור X) ולוח"מי אצ"ל שולטים בקומה הראשונה של התחנה.
או אירעה התקלה השלישית. באחד החדרים שבאגף השמאלי של ה-

ישראל פינרמן (אהוד), ישראל, חבר "הננה" שעבר לאצ"ל, היה חייל בצבא הבריטי, ישב במאסר צבאי לכשסרב לשאת את סמל הגזדים הא"י שנשא את המלה "פלשתינה". בשנים 1945-46 שימש מדריך לטירונים במחנה רחובות, מטר לעמיד פני לין את הפרטים שעוררו לו לחזור אל המחנה (נגד דעת מפקדת אצ"ל), לסלק ממנו את כל מחסן הנשק. ישראל בחר בעצמו את עמדת הברן, ממנה חיפה על המתקפים. הוא נהרג ברגע האחרון לפני הנסיגה. מן הקרב השלישי של הפעולה, יעקב זלוטניק ("נמרוד") לא נותרה שום תמונה.

של שוטרים, קרוב לוודאי בריטים, יחלש במידה ניכרת מצבה ההגנתית של תחנת המשטרה.
טבילת אש. בפרנס קטן ברחוב רוטי-שילו כפתח-תקוה ישבו בבוקר יום שלישי ה-23 באפריל 1946 כמה עשרות האנשים שהיו עתידים לקחת חלק בהתקפה. מולם עמד גד בן ה-19 כשהוא מסביר את פרטיה בעזרת ציור בגיר על גבי לוח שחור. לצדו היה עמיתו פגלון השתחרר וגבה הקומה, מקשיב בהתעניינות לבאורי המפקד הצעיר. עיניו סקרו במבט מרחף את היושבים בחצי גורן טול הלוח. היו אלה אנשים מסוגים שונים: אנשי מנגנון אצ"ל, לוחמים ותיקים שראו קרבות קשים, שומם נשפך ואשר שפכו דם אחרים. היו ביניהם טירונים אשר זו תהיה להם טבילת האש הראשונה; בחורים צעירים שאפילו כינוי מחתרתי טרם הוודק להם. וישב שם, קצת יוצא דופן בגלל בגרו, חו, דוב גרונר.
ככל שנסתמנו פרטי התכנית אחזה התלהבות את שומעיה. גם להם, כמו למפקדם, נראתה מושלמת.
"אסור שהפעולה תימשך יותר מחצי שעה" הזהיר גד. "עלינו להסתלק בטרם תסתיק לבוא לשם תגבורת."
לאן להסתלק?
מסביר גד:
"הסבלים שלא יהיו מוויגים התערכו כתום הפעולה בין העורבים ושבים, הלוחמים יל"קחו במכונית עד לרמת יצחק ותלייהודה מקום בו יוצפן הנשק, משם יעשו את דרכם איש איש לעברו ברגל."
ל"י הגווייה? היציאה לדרך, ההתארגנות במקומות, עברו ללא תקלות. התכנון המדוקדק, ההגיון הפשוט שבתכנית לא הניחו מקום לתקלות, ברגעים הראשונים על כל פנים.
רגעים מספר לאחר צהרי היום כבר היו ישראל פינרמן ועוזרו דרוכים ומוכנים מא-

